

(Ἐνῶ ὀμιλεῖ πλησιάζει πρὸς τὸ τραπέζι, ἐνθα διαδοχικῶς λαμβάνει εἰς χεῖρας διάφορα χαρτιά, τὰ ὁποῖα ἀμέσως πάλιν ἀφίνει. Μία ἐπιστολὴ τοῦ Καραπαύλου παραπονουμένου ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν του, ἀλλὰ μὲ μίαν κίνησιν τῆς χειρὸς τὴν πετᾷ καὶ αὐτήν.

Γιὰ συλλογίσου τὴν ἡμέρα ποῦ θ' ἀναβῶ τὸ βῆμα, νὰ ἀναγγεῖλω τὴν λύσιν· πρῶτοι ποῦ θὰ μοῦ χειροκροτοῦν χωρὶς νὰ θέλουν θὰ εἶναι ὁ Τρικούπης καὶ ὁ Ζαΐμης. Θ' ἀρχίσω τὸν λόγον μου: Ἐπὶ τέλους! Αἱ δύο ὁμομήτριοι ἀδελφαί, ἡ ἠρωϊκὴ Θεσσαλία καὶ ἡ ἠρωϊκὴ Ἥπειρος. . . . Ἄλλὰ τί τὰ θέλω νὰ τὰ σχεδιάζω ἀπὸ τώρα;

(Ἡ ὑπογραφή τοῦ κ. Ρούφου ἐπὶ τινος χειρογράφου ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν του. Ἀναγινώσκει μόνον τὸν τίτλον: *Αἱ ἀρχαὶ καθ' ἃς ἐγνοῶ νὰ πολιτευθῶ*, τὸ πετᾷ ἀμέσως μὲ ἐν μειδίᾳ, ἐνῶ ἤδη εἶναι μόνον μὲ τὰ νυκτικά του).

Μήπως ἀνέθεκά ποτε σ' τὸ βῆμα μελετημένος; Ἐπειτα ἡ φαντασία μου ἐκείνην τὴν ἡμέραν θὰ εἶνε πτερωτή. . . . Ἄ! καλὰ ποῦ θυμήθηκα τὸν Περρῶτή.

(Σκαλίζει διὰ νὰ εὕρῃ κάτι τι νὰ φάγῃ. Εὕρισκει εἰς ἐν πιάτο κομμάτι γαλατόπηττα, ἐνῶ τὴν τρώγει διαβρῆει ἀμφοτέρωθεν ἡ κρίμα).

Σὰν ξυνὴ μοῦ φαίνεται. . . . Καὶ πολὺ νερούλη.

Τὸν Περρῶτή μου, ποῦ λές; Δὲν τὸν στέλνω σ' τὴν Θεσσαλία γιὰ κἀνένα τσιφλῆκι; Σ' τὴν Πελοπόννησο ἔχουμε, σ' τὴν Ἀττικὴν ἔχουμε, σ' τὴν Εὐβοίαν ἔχουμε, σ' τὸν Πόρο ἔχουμε, σ' τὴν Δίγιναν θὰ ἔχουμε. Νὰ μὴν ἔχουμε κι' ἓνα σ' τὴ Θεσσαλία; Ἐπὶ τέλους ἐμεῖς θὰ τὴν δώσουμε σ' τὸ ρωμαϊκόν.

(Χασμάται διηνεκῶς μεθ' ὃ πίπτει ἐπὶ τῆς κλίνης, λησμονήσας νὰ βγάλῃ τὸ ἕτερον τῶν ὑποδημάτων του).

Ἐνα πρᾶγμα λυποῦμαι, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ παίξω καὶ τὸ ρόλο τοῦ Ξένου. Ζουλεύω τὴν θέσιν του (Χασμῶμενος καὶ μὲ φωνὴν διακεκομμένην) μέσ' τῆς χα. . . νού. . . μι. . . σαις.

(Τὸν πῆρε ὁ ὕπνος, ἀλλ' ἀρχίζει τὸσφ δυνατὸ ροχάλημα, ὥστε ξυπνᾷ καὶ νομίζων ὅτι τοῦ μίλησαν, ἐν μέσφ τοῦ ὕπνου).

Ποῖος εἶπε ποῦ δὲν θὰ γίνῃ; Θὰ γίνῃ. (Κοιμᾶται μὲ τὰ σωστά του).

(Ἡ αὐλάτα πίπτει).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Εἶναι ἡμέραι τῶν ἀποκαλύψεων. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐπιστολῇ τοῦ ὁ Βυζάντιος τῆς «Ἡμέρας» ἀποκαλύπτει τὴν ὑπαρξίν χαρμιῶν παρὰ τὸν κ. πρωθυπουργόν.

Λέγει καθαρά: «Ἐὰν δὲν ἐγίνετο ὁ κ. Βαλσαμάκης καὶ δυσηρεστεῖτο ὁ τάδε καὶ δυσηρεστεῖτο ἡ τάδε.»

Ἄρα ὁ κ. Βαλσαμάκης εἶναι ὑπουργὸς τοῦ πεδογύρου.

Ποῖος τοῦ πταίει τώρα τοῦ Ρούφου καὶ τοῦ Καραπαύλου;

Μετὰ τὰς μονομαχίας τοῦ Γαμβέττα καὶ τοῦ Βαδινγκτῶνος ἔρχεται εἰς τὰ duels célèbres ἡ μονομαχία τοῦ ἐκ Μέσης βουλευτοῦ κ. Σταμούλη.

— Γιὰ ποιάν; Γιὰ ποιάν μονομαχεῖ;

Ἐρωτᾷ, κ. Σταμούλη, ἡ περίεργος ἀναγνώστριά!

Φεῦ! πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροὶ! ὁ κ. Σταμούλης δὲν μο-

νομαχεῖ ἕνεκα ἔρωτος, ἀλλὰ διὰ πεζοτάτην μονομαχίαν περὶ βουλευτικῆς ἀποζημιώσεως.

Ἐπειδὴ ἐπλησίασαν αἱ ἀπόκρισες, ὁ κ. Ἄγγελος Βλάχος μετημερίεσθη καὶ πάλιν ἐν τῇ Ἑστίᾳ εἰς κερὰ Σοφίζν.

Προχθές δὲ ἠκούσθη ἀπὸ τῶν παραθύρων τοῦ καντάδα τοῦ Μιμῆ τοῦ Κορομηλᾶ, ἔχουσα ὡς ἐπεφάν:

Ἐσ' ἦσουνα μωρὴ Σοφία
Ποῦ κἀνες τόσο σαματᾶ
Καὶ τώρα ἔρριξες τ' αὐτίχ
Καὶ δὲ μοῦ λές οὔτε μιλιᾶ;

ΤΙ ΘΑ ΔΟΥΜ' ΑΚΟΜΗ.

Πέντε χρόνων δὲν ξέρω ποῖο κορίτσι εἶδα
Ἐπότροφος πῶς εἶναι εἰς τὴν Ἐφημερίδα.
Τί τόπος! νὰ μὲ πάρουν ὅλοι οἱ δαιμόνιοι,
Καθὼς ποῦ πᾶνε τώρα αἱ ὑποτροφίαις
Ἀκόμα σὰν περάσουν πεντε δέκα χρόνοι
Ἄν δὲν ἰδοῦμε κατὶ τέτοιαις ἱστορίαις:
Πῶς ἐγίνε ἡ τάδε, ἃς τὴν ποῦμε Ἄδυνα.
Πέντε μηνῶν ὑπότροφος σὲ παραμάννα.

Εὔρέ με

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Ἐυκολώτερον εἶναι νὰ ἴδῃ τις τὴν Κυριακὴν εἰς τοὺς δρόμους ὑπηρετρίαν μὴ συνοδευομένην ὑπὸ πυροσβέστου ἢ αὐζυγὸν Ἀθηναίων χωρὶς ἔραστὴν.

Ἄλλοτε ὑπῆρχον ἄνθρωποι οἵτινες εἶχον τὴν μανίαν ἀπαρνούμενοι τὸν κόσμον νὰ ἐκλέγωσιν ἐρωμένην τὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ γίνωνται καλόγηροι, σήμερον ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι ἄλλη μανία νὰ ἐκλέγωσιν ἐρωμένην τὴν πατρίδα καὶ νὰ γίνωνται πολιτικοί. Οἱ ἔρασταί τῶν δύο τούτων τάξεων ἐν ἔχουσι τὸ κοινόν, ὅτι πιστεύουσιν ἢ προσποιῶνται ὅτι πιστεύουσιν εἰς θαύματα, ἐκεῖνοι μὲν εἰς θεραπείας ἀγίων, εἰς νυκτερινὰς ὀπτασίας κτλ. οὔτοι δὲ εἰς οἰκονομίας ἐν τῷ ἑλλ. προὔπολογισμῷ καὶ εἰς τὴν προσάρτησιν τῆς Ἡπειροθεσσαλίας.

Εὔρε με.

Τ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ.

Ἀκόμα χθές ἐκύτταζα τὴ θάλασσα νὰ τρέχῃ,
Καὶ τ' ἀκρογιάλι τὸ ξηρὸ μὲ κύματα νὰ βρέχῃ·
Σήμερα ὅλα ἦσυχ' καὶ τώρα τ' ἀκρογιάλι
Κατάξηρο ἀπλόνεται καὶ διψασμένο πάλι.
Εἶναι ἡ μοῖρά του: ζωὴ μιὰ μέρα νὰ τοῦ δίνῃ
Ἡ θάλασσα καὶ αὔριο νεκρὸ νὰ τὸ ἀφίνῃ.
—Γιατὶ δακρύζω;— Ἄχ γιατί σὲ μοιάζω ἀκρογιάλι,
Τὴ μιὰ ἡμέρα μ' ἀγαποῦν καὶ μὲ ξεχνοῦν τὴν ἄλλη.

Νίκος.